

KORPA TAMÁS

Metapillanat VI

(VI)

ideiglenesség terül a kiterjedésre: havazik
 a mustársárga Slavia felett.
 a fehér gyolcsosok kilopnak egy féléber jelet
 a térre, hódolva a puha uralmának. tekintetüknek
 nincs medre. hány megapixeles szem ülhet
 egy ilyen archan, ha a jelenet korhatáros?
 jégcsipkés kisbuszokból tanult kollégák járnak a város
 pincerendszerét, ami az ügyes hely felderítetlen mása.
 egyikük közeli kipontozódása eltörhetné a tényt.
 az éjszakai légzést összegyűjti és elszórja
 a huzat. a lehetőség, hogy ilyen sokáig állhat,
 fellazítja vonásait, amikkel kitaratóan foglalkoztunk,
 mint az erőszak egy mozdulatával.
 döbbenetesen dolgozik a *ha*, s a koravén
 nyelven ülő ellensúlyként az én.

(VI)

ahol fészket bont a szapora kolónia:
 kiüríti a kérdést, és idő terül a szóra,
 de ragyognak még az elvarratlan szálak
 s a többnejű igék. Slavia fogékony, fogással teli,
 mint egy koherens férfistrand, melynek távolabbról
 választott sziluettjében csillog a motozás halványlila
 hője. finom vokállal kárpitozva két test
 közelít, két vízkészlet: öntisztuló tények s egy láda
 felkavart őszibarack a parton. a medence álma:
 a jóindulatú teleológia, ahogyan alányal a víz
 egy gyermeklánynak – ízekre szed mint egy hideg
 thriller, s akár a hiúz, vadászni indul benne a puhaság –
 egy kirakat dizájnüvegén végül a göndör völgy
 tanulsága: havazik.

Metapillanat VII

(VII) *sarokház a Tomáš utcán*

mintha ebben a házban lakna.
jelzésértékű, ahogy mozog a Brit India
formájú úszómedence körül a csigalépcső.
egy alakzat, mely nem a nehézkedésről beszél.
szót fogat be, és kinyílik egy szó a vázában
vihar előtt, előkerül egy régi honlap. a pillanat,
ahogy kiforogja magát és éleit töri.
a memória zárkózott, eminens tusája:
a testi *éppség*, ami csak nyoma nélküle.
világosbarna halk zajok alatt falatnyi dresszt tol le
magáról s belepi karcsú édességedet. itt van
ő tehát, a hímnemű ő. üzletszerű és távoli.
Cesta Tomáš utca, olvassa el, mondja,
elvont kultúrtáj, kockázatközösség. szeretteit
is külön-külön belemártja a versbe.

(VII)

a zongorából jött haza.
most napokig veszélyes. miféle perisztaltika
hozta át. az értelem peremén negédes
fáklya körül ülnek külön: a test s kontrasztanyaga
a lélek. a rend s mitológiája a mozgás.
a gerincvelő évszakában mohón araszol
fölfelé a kemény pelyhű havazás. pár grammos
szelíd állat, pontnyi nehézkedés. egy régi
karácsonyestén mintha minden tűlevélben
másodpercmutató ropogna, mint kórházvonalban
az idő, termeken, termeteken átlapozó fény,
mint egy finom és felkavaró vázlat, mint a szeder-
színű, hegyes mellbimbóérmék, mint egy
vándor evangélista a palackzöld fényű szeméttelap
mentén, mint a ragadozó hajlékonyságával kinyílt
kehely, mint a csend töretlenül nyúló két-három
perce, mint egy holt nyelvben percegő holtidő –
ha tudná, mi a *mint*, gyűlölnie kéne.